

БЕЗІМЕННИЙ ПАЛЕЦЬ ЛІВОЇ РУКИ

Безіменний палець лівої руки...
На руках старечих □ що воно роки!

Недоречно якимось зупинився зір...
Важко і впізнати, ущипни й повір.

На другій фаланзі мусить бути шрам
А дивлюсь, не бачу вже нічого там.

З раннього дитинства це ж я добре знав,
Може то на правій? Не запам'ятав!

Схоже, що дожився! Хочеш стій, хоч плач,
Заблудився в пальцях – отакий шукач!

Правий безіменний завжди був з кільцем,
Вже нема каблучки – здуло вітерцем,

Лівий безіменний тільки для розлук,
Він зовсім забутий серед пальців рук.

І перо тримати не допомага,
Не стає в пригоді, будь ти хоч шульга.

На себе образа гірка обпіка,
Де ж вона поділась молода рука?

Молодість далеко, я давно вже дід...
Швидко так минула, зник її вже й слід.

Чи даремно сльози й радощі були,
Пережить-побачить, щоб забуть колись?

Як же не згадати, чим мені жилосьь?
На віку, мов ниві, всяке довелось.

Доторкнусь до пальця лівої руки...
Та не тільки він вже □ весь я не такий.

Подивлюсь на руки □ хочеться сховати,
Похвалитись нічим, соромно подати.

Звикнути нелегко впізнавати себе,
Не змінилось тільки небо голубе...

Дата написання вірша: 2021-01-15